

חוק חג הסיגד

התשס"ח – 2008

המצגת מיועדת למורים

כהכנה לקראת פעילות לימודית וחברתית בכיתות

בשבוע בו חל חג הסיגד

חוק חג הסיגד

 הצעת חוק חג הסיגד, התשס"ח-2007

 כ"ט בחשון – חג הסיגד¹.

 (א) הכנסת מכריזה בזה על יום כ"ט בחשון כעל חג הסיגד, שיוחג מדי שנה בשנה כחג המדינה וייקרא בשם "חג הסיגד".

 (ב) חג הסיגד הוא יום בחירה; בסעיף זה, "יום בחירה" – יום שהבחירה בידי העובד לצאת לחופשה או לעבוד; בחר העובד ביום חופשה, יובא היום במנין ימי החופשה שלו.

 (ג) שר החינוך רשאי לקבוע פעילויות חינוכיות שיייוחדו לחג הסיגד.

 שר המדע, התרבות והספורט יורה על קיום עצרת מרכזית, לפתיחת חג הסיגד.

 שר המדע, התרבות והספורט רשאי, לאחר התייעצות עם שר התעשייה, המסחר והתעסוקה לקבוע את סוגי העובדים, סוגי העבודות והשירותים שאין להפסיקם בחג הסיגד, כן רשאי הוא לקבוע את השעות וההסדרים שיחולו ביום זה.

 שר המדע התרבות והספורט רשאי לקבוע סמלים לחג הסיגד ולהסדיר את השימוש בהם.

מדוע צריך חוק?

■ המצדדים בחוק, רואים בכך פרדה מהפרדיגמה של "כור ההיתוך" ואימוץ של גישות רב תרבותיות ופלורליסטיות.

■ כדי לקבל את ה"אחר" יש לתת לו את ההזדמנויות להשמיע קול, ולהיות נוכח על הבמה הציבורית והחינוכית.

• החוק מורה לקיים פעילות חינוכית מתאימה בכל בתי הספר, התפיסה היא כי אין להשאיר את הנושא לשיקולו של המורה בשטח.

• החוק מציף את הרצון למצוא דרכים מתאימות ומחייבות שיגרמו לשינוי אמיתי במעמד של העולים בחברה.

תפיסה חינוכית הומניסטית

תפיסה זאת נמצאת בבסיס השיח הרב תרבותי:

■ קבוצות אתניות מבקשות לשמור על זהות וייחודיות גם בתוך סיטואציות של חיים בתוך סביבת רוב אחרת.

■ קבוצות המיעוט זכאיות להוריש לבניהן את הזיכרון ההיסטורי כפי שנתפס על ידן, וכפי שהן מעוניינות לשמר אותו.

■ סיפורים שונים, נרטיביים של כל קבוצה – מרכיבים את הזיכרון המשותף.

מתוך: אלוני, נ. (1998). להיות אדם. תל אביב: הוצ' הקיבוץ המאוחד.

הדגשים פדגוגיים

ראוי לציין את התושייה, המוטיבציה והמחויבות לרעיון העלייה לארץ ויותר מכך, את הקשר הרוחני לירושלים שנשמר מאות שנים.

ראוי לתאר את כוח ההתמדה והנחרצות שנדרשים מעולי אתיופיה כדי להשתלב בחברה הישראלית.

"אוהבים עלייה, שונאים עולים"

מתוך: מלמן, י. (1993). הישראלים החדשים- מבט אישי על חברה בשינוי. תל אביב: הוצ' שוקן.

נושאים לדיון בעקבות החוק:

רווחת התחושה בחברה הישראלית שלמרות הרצון הטוב של הממסד לסייע לעולים, ועל אף ההכרה של רוב הישראלים שהעלייה היא חמצן למדינה, רבים אדישים לקשיי העולים החדשים.

יוצאי אתיופיה נהנים אמנם מביטויים של התנדבות והתגייסות לטובת קליטתם, אך מצד שני, עולים ביטויים של עוינות ואיבה כלפיה והם סובלים מהפלייה וגזענות.

